Моля, представи се накратко.

Опиши се, както искаш - както ти възприемаш себе си.

По лична карта се казвам Кремена Николова, но всички ме познават като Кремена Каменова. Общият псевдоним със сестра ми Ния Каменова (ние сме близначки) е Le partigiane. Но ако трябва да избера свой собствен такъв, бих избрала Кремс. Родена съм във Варна, където и живея. Преди няколко дена навърших 29 години. Завършила съм прогимназиалното си образование с профил „Хореография“ и по-точно народни танци. Не избрах паралелката, в която се изучаваше английски език, и да си призная – този език не съм научила и до ден днешен. За избор със сестра ми имахме две гимназии, където се изучаваше италиански език – Хуманитарната и СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин“. Приеха ни и в двете гимназии, но ние избрахме второто – Руското – тъй като то се водеше за елитно училище. И не съжалявам, защото преподавателката ми по италиански език – Детелина Богданова – ме обучи много добре. За втората матура имахме голям избор: история, италиански език и философия. Избрахме философия – майка ми, която е философ подготви много добре мен и сестра ми, и на матурата по философия изкарахме над 5.50. По български и литература – също. Дълго се чудехме със сестра ми какво да следваме в университет. Един светъл ден разгледахме програмата по археология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ и като в някакъв проблясък избрахме специалност археология. Кандидатствахме най-напред в Софийския университет, където ни приеха, но в крайна сметка избрахме Великотърновският. Там, за всеки случай, се явихме на двата изпита, на които изкарахме петици.

Пиша от 12 годишна възраст. До 19 годишната си възраст бях написала три повести, които забутах някъде и за жалост не мога да открия. Когато бях първи и втори курс, основно залягах на ученето и нямах време да пиша, но след януари 2016, брат ни, който е поет, ни създаде творчески блог (баща ни също е поет и от скоро има творчески блог, както и една отдавна издадена стихосбирка: „В сянката на Нострадамус“). В творческия си блог Le partigiane, със сестра ми публикуваме свои стихове, етюди, проза, повести, есета и т. н. Имаме и разкази, свързани с археологията. А сестра ми и три такива стихотворения. Есетата ни и две от повестите са в съавторство. Творчеството ми е повлияно най-вече от Достоевски, любимият ми писател и от някои латиноамерикански писатели, особено романът ѝ „Като вода за горещ шоколад“ на Лаура Ескивел. Един от любимите ми разкази, които съм написала е „Съквартирантите“, тъй като е силно повлиян от книгата „Идиот“ на Достоевски. Да вметна само, че

любимата ми литературна героиня е Настася Филиповна. Смея да твърдя, че някои от етюдите ми като светоусещане са сходни на стиховете на баща ми, а някои от есетата, сходни с размишленията на майка ми, която е била и журналист. Но смятам, че това е просто наследствено Определям се като писател, не като археолог. За първи път публикувахме две наши есета в сайта „За нея“. Пишем и в сайта „Откровения“. Блогът ни е рекламиран в „За култура“. Имаме You tube канал, Instagram. Създадоха ни безвъзмедно безвъзмездно създаде и наш личен сайт – „Прегръдка“, за което сме му изключително благодарни. Със сестра ми имаме и фейсбук страница – Кремена и Ния Каменови, където всеки може да следи какво публикуваме там. Ще дам и няколко наши линка:

- Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?
  Детството ми (от 2003 до 2008) е един от най-добрите периоди в живота, тъй като с приятелките ни правехме по-големи щуротии и от Том Сойер от романа на Марк Твен. Двуседмичният ми престой в Италия през април 2013 – също. Там учениците присъствахме на уроците в лицея Virgilio в Манута, разглеждахме културните и исторически паметници на града. На мен най-много ми хареса Palazzo Te. Бяхме един ден във Верона, но Арената беше в ремонт и не можахме да я видим, но за това пък посетихме „Къщата на Жулиета“. Със сестра ми бяхме и в Сормилионе, на брега на Лаго ди Комо. Но най-вълнуващо беше във Венеция. Там нарочно се „изгубихме“ и точно като по филмите срещнахме двама братя тунизийци, с които се разхождахме, минахме Canale Grande и седнахме в едно кафене. Следващият ми любим момент от живота беше срещите ми с една от любовите ми – един прекрасен август през 2020. И последният красив спомен – това лято и тази есен.
- А кое е най-трудното нещо, което си преживявал/а?
  Знам, че звучи клиширано, но съм имала изключително трудни моменти в живота си, за които дори не искам да си спомням. Но в тези моменти никога не съм била сама. До мен винаги е било семейството ми. Не парадирам с това, че съм страдала, не занимавам околните и не се правя на „герой“ и „мъченик“ – черти присъщи на доста хора. А кой не е имал трудни моменти. Какво да кажат бедните деца в Африка?

Неизлечимо болните? Работничките в Югоизточна Азия и Латинска Америка? Хората, които живеят в районите, където има войни?

- В какво вярваш?

Вярвам в Бога. Православна християнка съм, благодарение на брат ми, който е богослов. Но докато следвах в университета забравих за Бога. После минах през Кришна съзнание и Ню ейдж. Ню ейдж е сатаниска религия, но късно го осъзнах. Проповядват красиви неща, а не е вярно. Обиколила съм всички храмове във Варна – джамията, будисткият център, католическата църква (това впрочем е едно доста хубаво място), адвентиската църква, методистката църква, църквата „Нов живот“. Вярвам в Иисус – той е Единственият; вярвам в православната вяра. Вярвам и в Достоевски – във всяка една негова мисъл и в идеята му, че човек сам носи кръста си по пътя на страданието; изкуплението; жертвата. Така, че двете ми вери са: Иисус и Достоевски.

- Вярваш ли в хората?

Искате честен отговор? Не. Много хора са ми помагали, но аз нямам доверие на никого. Много хора са ме и разочаровали, но след време разбрах, че не си струва да страдам заради тях. Хората гледат единствено себе си – това е най-нормалното нещо откакто свят светува.

- А в себе си?

Отговорът, който ще дам не е „правилен“. Не вярвам в себе си. Повечето хора ще кажат, че вярват. Винаги разбирам кога някой лицемерничи и има комплекси, които избива чрез голямо его и повечето от тях отговарят с „Вярвам в себе си“.

- За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Като малка мечтаех да стана актриса. Не ставам и съвсем скоро го разбрах на един кастинг. После исках да стана танцьорка, но поради лични причини тази мечта не можа да се осъществи. Сега мечтая да издам книгите си, и макар да звучи нереално, да стана популярен автор. Да напишем книга за племената в Сибир и шаманизма там.

- Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

На мен никога за нищо не ми достига времето. Дори да се облека и гримирам за среща.

- Съжаляваш ли за нещо в миналото?
  Съжалявам, че „проспах“ тийн годините си; че не си намерих приятели в университета; че не успях да си намеря работа като археолог; съжалявам, за това, че не помагах на семейството си.
- Важна ли е прошката в твоя живот?
  Не. Прошка не давам и прошка не искам. Стореното е сторено. То не може да се промени, но споменът остава. За какво ми е прошката на някой, който ме е наранил, след като аз няма да забравя какво е направил. Злопаметен човек съм.
- Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?
  Живея в настоящето. Няма смисъл да се ровя из миналото. Единственото, което ме влече натам са любовните ми чувства към някого, защото те трудно отшумяват. Не живея и в бъдещето – плановете за него често могат да се премесят с фантазията.
- Харесваш ли нашето време?
  Да. С изключение на войните. Някои могат да кажат „Ама по наше време не беше така.“ Или „През миналите епохи хората са живеели по-добре.“. Ами не, не е така! Знаете ли, че в праисторията жените едвам са доживявали до 20-годишна възраст, заради многото раждания и тежкия начин на живот? Ами за месопотамските закони? За гладиаторските игри в Древен Рим? За Инквизицията, мръсотията и чумите през Средновековието? За завземането на Америка от испанците и англичаните и масовото избиване на индианци? За избиването на 33-те милиона славяни по време на Втората световна война?
- Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?
  Както казах по-рано, била съм в Италия по проект, преди това и във Франция по проект. Обиколила съм и доста места в страната. Харесват ми Пампорово, Созопол, Велико Търново. Искам да посетя повече манастири, да пътувам из цяла Италия, да посетя народностите в Сибир.
- Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи…
  Обичам го, естествено. По Вапцаровски. От скоро за мен животът е стремеж, радост и тъга.
- Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Усмивката и смехът на сестра ми. Изражението на брат ми, когато се шегува. Лицето на баща ми, когато се зарадва за нещо. Лицето на майка ми, когато ми каже нещо гальовно. Лицата и телата на бившите ми, когато сме се любили.

- Къде се чувстваш най-добре, като „у дома”? Никъде не се чувствам като „у дома“, освен у дома. Нито в общежитията в Търново, нито при приятелите ми, при които съм прекарвала нощта, съм се чувствала като „у дома“. Не мога да си представя живота с мъж до себе си.
- Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?
  Мисълта за даден любим. Разговор с приятен младеж. Цигарата рано сутрин. Животът на сестра ми. Блогът ми и творчеството. Както и вярата, че се случват чудеса, че Бог помага. А в най-ужасяващите моменти от живота ми – мисълта, че всяко лошо нещо, което ми се случва има край – това е най-голямата сила, която ме движи в трудни моменти!
- Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние? Семейството. Най-вече те. Сестра ми винаги е била до мен – ние сме близначки, вече споменах. Хората, които са ми правили големи услуги – тях няма да забравя. Хората, които вярват в мен.
- Искаш ли да промениш нещо у себе си?
  Много неща, но сред тях не са външният вид и творчеството.
- Намерил/а ли си призванието си?
  Призванието ми е да бъда писател. Целта е неосъществена – не съм издала книга. Призвание би трябвало да е и археологията.
- Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея? Зависи за каква смърт става въпрос. Искам дълъг живот и спокойна смърт. Страх ме е от смъртта по време на война. Нима няма Живот след смъртта? Няма народ, няма племе нито в миналото, нито в настоящето да не вярва в Живота след смъртта. Тук не смятам да навлизам в подробности.
- А какво те кара да се чувстваш жив/а?
  Хората, които ме правят щастлива и с които се забавлявам. Комплиментите. Музиката. Танците.
- Какво е за теб самотата?

Никога почти не съм оставала сама. Винаги съм със сестра ми. Но самота е и чувството, когато си с някого, а няма какво да си кажете и какво да правите заедно. И това е много тежко.

- Какво ти дава представа за вечност?

Животът след смъртта. Душата. Това, което човек оставя след себе си.

- Кое е доброто, което са сторили за теб и няма да забравиш?

Доброто, което са ми сторили не го забравям и няма да го забравя никога. Въпросът е дали аз мога да се отблагодаря по някакъв начин. И ме е страх, ако не бих могла да го сторя.

- Какви чувства изпитваш най-често?

Различни. Като всеки нормален човек.

- Ако можеше да прегърнеш някой, който не можеш – кой би бил това?

Всички, в които съм била влюбена.

- Имаш ли вътрешен мир?

Не смятам да отговарям на този въпрос.

- Какво е щастието за теб? Опиши един съвършен ден...

Щастието е любов, здраве, независимост, човек до теб, успехи и...пари. Съжалявам, но парите са важни. Колкото и модерно е сега да се говори, че парите не са най-важното нещо на света. Например тежко болен човек, има необходимост от много пари, за да постигне останалите по-горе споменати неща. Един съвършен ден ли? Живея заедно със сестра ми. Работим на едно и също място. Любимият ми живее отделно. Сестра ми също има любим – той ако иска да живее с нас. Ставам рано, пуша цигара, ям набързо, пия кафе с цигара, обличам се секси, гримирам се, отивам с такси на работа. Там всичко е прекрасно – лека работа, страхотен шеф, прекрасен колектив. Работя осем часа. Прибирам се. Готвя си (това в реалния живот няма как да се случи след работа). Пуша много, пиша, качвам неща в блога. От време на време излизам с приятели и от време на време се срещам с любимия. Събота и неделя спя до обяд, готвя, пиша в блога, поддържам фб страницата, отивам на бар. И май описах съвършената седмица.

- Какъв съвет би дал/а, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Аз съвети не давам. Не менторствам. Не се меся в чуждия живот. Не наставлявам. Всеки върви по своя си път.

- Има ли въпрос (или пък отговор), от който се боиш?...
  Има, разбира се...но в отговорите спестявам някои неща.
- Какво може да те разплаче?
  Не смятам да отговарям и на този въпрос.
- А какво може да те накара да се усмихнеш?
  Щастието. И всичко хубаво, което се случва.
- Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?
  Животът ми е пъзел, чийто части сякаш никога няма да могат да се съберат. Липсват много, много парчета. Но трябват воля, целеустременост и постоянство, за да създадеш играта живот.
- Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?
  Ценя свободното си време; времето, в което мога да пиша, приятелите си, сутрините си; подкрепата, която ми оказват майка ми, баща ми и други хора; прекрасния си дом; книгите, които съм прочела (става въпрос за художествената литература), а те не са малко. Аз чувствам благодарност основно към хората. Но и към помощта свише.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искал/а да споделиш с другите – напиши го също!

Искам да Ви благодаря за интервюто

БЛАГОДАРЯ ТИ!

БЛАГОДАРЯ ЗА ДОВЕРИЕТО, ЗА ОТДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ И ЗА СПОДЕЛЕНИТЕ МИСЛИ.

Желая ти радост, спокойствие, успехи и всичко най-добро!

Желая Ви всичко най-добро и на Вас!